

LIBRIS | We know
books
EDWARD WHITE

**CELE
DOUĂSPREZECE
VIETI ALE LUI
ALFRED HITCHCOCK**

O Anatomie a Maestrului Suspansului

Traducere din limba engleză
de Aryna Creangă

Lebăda Neagră
Iași, 2022

CUPRINS

<i>Introducere</i>	9
Capitolul 1: Băiatul care nu se putea maturiza	15
Capitolul 2: Asasinul	37
Capitolul 3: Autorul	58
Capitolul 4: Afemeiatul	82
Capitolul 5: Grasul	106
Capitolul 6: Rafinatul	125
Capitolul 7: Familistul	147
Capitolul 8: Voyeurul	165
Capitolul 9: Animatorul	183
Capitolul 10: Pionierul	202
Capitolul 11: Londonezul	222
Capitolul 12: Omul Lui Dumnezeu	243
<i>Mulțumiri</i>	259
<i>Filmografia lui Alfred Hitchcock</i>	261
<i>Abrevieri</i>	263
<i>Note</i>	265
<i>Surse</i>	303
<i>Bibliografie selectivă</i>	305
<i>Index</i>	321

1

BĂIATUL CARE NU SE PUTEA MATURIZA

La un an și jumătate după sfârșitul Primului Război Mondial, londonezii erau obișnuiți deja cu siluetele fantomatice care umblau printre ei. Cei plecați erau prezenți pe fiecare stradă din capitală; vieți sfârșite abrupt, care îi hăituiau pe cei rămași în viață. J.M. Barrie, creatorul lui *Peter Pan* și cel mai celebru dramaturg al acelor timpuri, a fost unul dintre cei bântuiți: războiul i-a luat prietenul, pe Charles Frohman, producătorul de pe Broadway care a contribuit masiv la succesul său, precum și pe George Llewelyn Davies, unul dintre frații pe care Barrie își bazase povestea din *The Lost Boys*.

În aprilie 1920, la Haymarket Theatre din Londra, a avut loc premiera noii piese a lui Barrie. Spre deosebire de *Peter Pan*, eroina eponimă din *Mary Rose* este o fată care vrea să îmbătrânească, dar nu reușește. Dispare în copilărie pentru a reapărea trei săptămâni mai târziu, neștiind că nu au trecut de fapt mai mult de câteva ore. Anii vieții sale trec fără incidente, deși în suflet rămâne, în mod curios, tot un copil. Când se apropie de maturitate, Mary Rose dispare din nou, făcându-și apariția zeci de ani mai târziu – dar fără să îmbătrânească deloc. Când află de la familia sa că bebelușul ei din trecut este acum bărbat în toată firea și că a dispărut și el în Primul Război Mondial, moare din cauza șocului. Fantoma ei, fata dulce blocată într-un timp în care inocența tuturor nu fusese încă distrusă, se întoarce să bântuie casa familiei, căutându-și frenetic fiul. Nicio altă poveste a lui Barrie despre mistere supranaturale nu a părut atât de ancorată în realitate ca aceasta.

Printre cei care au asistat la prima reprezentare s-a numărat și Alfred Hitchcock, un creator de publicitate care lucra într-o firmă de cabluri electrice și care visa să ajungă în industria cinematografică. A face un drum până la West End pentru o noapte de spectacol și senzație la teatru

era una dintre marile plăceri ale tânărului Alfred. Înainte de război obișnuia să meargă frecvent cu părinții, însă acum avea tendința de a merge singur; era una dintre numeroasele experiențe solitare și captivante care îi stimulau imaginația debordantă.

În anumite privințe, Barrie a întrezărit în Hitchcock artistul care avea să devină. Perindându-se pe teritoriul obsesiilor perene, amândoi au spus povești despre magie, din genul acelor care se spun în jurul focului de tabără, mai complexe și mai neliniștitoare decât păreau la prima vedere. Recenziile piesei *Mary Rose* sună teribil de asemănător cu cele care au urmat mai târziu de-a lungul carierei lui Hitchcock. „Această piesă cutremurătoare și frumoasă“, menționează un articol publicat la Londra, „te ține vrăjit în sala de teatru și te trimite acasă înfiorat“. Scriitorul i-a criticat pe bătăranii îngâmfati care au comentat la adresa operei lui Barrie, precum și pe cei care i-au suspectat piesele ca purtând semnificații ascunse, acei „oameni care pot vedea metafore în stâlpi vechi și simboluri în găleți cu cărbune“. Este tocmai aceeași plângere pe care unii critici o vor aduce cândva următorilor obsesivi ai filmelor lui Hitchcock. Un alt critic a complimentat piesa *Mary Rose* spunând că e „asemeni unei felii de tort delicioase“; una dintre laudele repetate la adresa lui Hitchcock fiind că, în timp ce unii producători de filme au creat felii de viață, el a reușit să creeze secvențe cu delicatese.

Mary Rose l-a impresionat pe Hitchcock pentru totdeauna. A fost atât de influențat de ea, încât atunci când a lucrat la *Vertigo* (1958) a căutat muzica folosită în producția originală pentru a i-o da drept inspirație compozitorului Bernard Herrmann care lucra la coloana sonoră a filmul său. Câțiva ani mai târziu, a elaborat un scenariu pentru o adaptare cinematografică a piesei, dar era prea excentric pentru studioul său, așa că filmul nu a fost niciodată turnat. Legătura sa afectivă cu piesa *Mary Rose* a fost puternică, dar nevăzută, legată de emoțiile stranii produse de o piesă de teatru, de vraja eterică a lui Fay Compton în rol principal și de răvășitoarea experiență a depășirii vârstei copilăriei. Ca mulți alții spectatori care au asistat la jucarea piesei în 1920, adolescentul Hitchcock știa și el ce înseamnă să suferi o pierdere și să trăiești neliniștea crâncenă a ultimilor ani, experiențe emoționale intense pe care le-a purtat mereu cu sine. Similar personajului *Mary Rose*, o parte din personalitatea lui Hitchcock a rămas pentru totdeauna copilăroasă. Sau, așa cum a spus-o chiar el cu propriile cuvinte, „bărbatul nu se diferențiază de băiatul“ Hitchcock.

Hitchcock avea o problemă cu finalurile filmelor sale. Un exemplu clasic este filmul *Psycho*, a cărui morală rezultă din rezolvarea bruscă a conflictului după modelul psihologiei dezvoltării și care a fost turnată pe ultima sută de metri pentru a lămurii crimele lui Norman Bates. Uneori

problema venea din faptul că trebuia să țină cont de preferințele fine ale cenzorilor sau de intervențiile intransigente ale producătorilor. Alteori, Hitchcock se simțea constrâns de cerințele publicului său, care voia un fir narativ clar. Rareori întâmpina asemenea dificultăți cu începuturile filmelor, mai ales atunci când povestea spusă era despre cum Alfred Hitchcock devenea „Alfred Hitchcock“.

Informațiile despre începutul vieții sale abundă. S-a născut pe 13 august 1899, în apartamentul situat deasupra magazinului de fructe al tatălui său, situat în zona de est a Londrei, pe High Road, la numărul 517. Când a apărut Alfred, Emma și William Hitchcock aveau deja doi copii: William (care a primit numele tatălui său), un băiețel de nouă ani, și Ellen (căreia i se spunea Nellie) care avea șapte ani. Tatăl lui Hitchcock era genul de persoană evocată în descrierile care portretizau Anglia secolului al XIX-lea drept „o nație de comercianți“. Era un bărbat care se mândrea cu faptul că era propriul său șef, pentru care abilitatea de a face mai mulți bani reprezenta o virtute morală – deși părea să lase o bună parte din ei în localurile sale favorite. Fratele său mai tânăr, John, era o rudă mai respectabilă, fiind proprietarul unui lanț de magazine alimentare de succes, din administrarea căruia reușea să întrețină o casă cu cinci dormitoare în cartierul londonez Putney și să furnizeze salariile personalului care o îngrijea. Chiar dacă avea o personalitate extrovertită și un simț ascuțit al umorului, Emma era o matroană redutabilă. În casa ei, curățenia și ordinea erau văzute drept manifestări exterioare ale bunătății interioare. „Un personaj minunat... plin de forță“; așa și-o amintește fiica lui Hitchcock, Patricia, pe bunica ei. „Puteți să vă imaginați că o persoană tânără s-ar fi putut speria de ea... îi punea pe toți la punct.“

În ciuda accentului pus pe munca asiduă și pe autodisciplină, cei din familia Hitchcock nu erau puritani. Pe lângă ieșirile la teatru, familia obișnuia să participe la recitaluri de muzică clasică sau să meargă la bălci și la spectacole de circ. Au făcut, de asemenea, și o mulțime de excursii de o zi de-a lungul Tamisei și în zonele rurale din Essex, precum și vacanțe la malul mării în Cliftonville, Kent, unde unchiul său, John, închiria pe vară o casă mare.

Când avea șase sau șapte ani, Hitchcock s-a mutat împreună cu părinții și frații săi la Limehouse, lângă Tamisa, în inima tradiționalului East End londonez. Tatăl său a cumpărat două magazine în care vindea articole pentru pescuit, familia locuind deasupra unuia dintre ele, pe Salmon Lane, la numărul 175. Părinții lui Hitchcock erau de origine irlandeză. William a fost crescut conform principiilor Bisericii Anglicane, în vreme ce Emma venea dintr-o familie de rit catolic. La căsătorie William s-a convertit la catolicism și toți cei trei copii ai lor au fost crescuți în religia

catolică. Învățăturile și ritualurile Bisericii ocupau un loc de seamă în viața lor de familie. Împrumutând cuvintele primei epistole a Sfântului Petru, William Hitchcock spunea despre fiul său Alfred că este „mielul fără prihană”, în timp ce Emma, dacă e să dăm crezare spuselor lui Hitchcock, îl pune pe cel mai tânăr fiu al ei să stea seară de seară în picioare la marginea patului ei ca să-și mărturisească păcatele.

La vârsta de nouă ani, Hitchcock a fost trimis la Salesian College în Battersea, un colegiu internat în care disciplina era impusă cu duritate, iar mâncarea atât de proastă, încât părinții săi l-au adus înapoi acasă după numai o săptămână. Mai apoi, el a urmat cursurile școlii Howrah House, școală care ținea de o mănăstire condusă de călugărițe iezuite. La unsprezece ani, a fost admis la St. Ignatius College, o instituție de învățământ iezuită din Stamford Hill, în nordul Londrei. Școala a fost numită astfel în onoarea fondatorului ordinului Societatea lui Iisus, Sfântul Ignatie de Loyola, diplomat și soldat care a trăit în secolul al XVI-lea. Acesta a fost și autor al unui manual despre călăuzire spirituală care s-a bucurat de mare trecere și care aborda creștinismul dintr-o perspectivă care amintea de vremea cavalerilor. În viziunea sa, oamenii trebuiau să își canalizeze toată energia lor de muritori în lupta întru slava lui Dumnezeu. Școlile iezuite erau faimoase pentru austeritatea și disciplina pe care o practicau, o reputație bine-meritată, în opinia lui Hitchcock. La St. Ignatius College, printre pedepsele aplicate copiilor, după cum se obișnuia în școlile iezuite de la acea vreme, se numărau aplicarea unor lovituri la palmă cu bastonul, o bucată de cauciuc acoperită cu piele, lungă de treizeci de centimetri. Ritualul pedepsei cu bastonul era „extrem de dramatic”, își amintea Hitchcock, întrucât „se lăsa la latitudinea elevului să decidă când să meargă; iar el continua să îl amâne, ca apoi să meargă la finalul zilei într-o cameră specială, unde îl aștepta un preot sau un frate laic care să-i administreze pedeapsa – treabă care aducea într-un fel cu mersul la eșafod”. Când sosea momentul pedepsei, durerea era intensă. Dacă un băiat trebuia să primească douăsprezece lovituri, acestea trebuiau să „se întindă pe parcursul a două zile, pentru că fiecare mână putea îndura doar trei astfel de lovituri” la rând.

Experiența aceasta a contribuit la creșterea respectului său față de ritualuri și la creșterea fricii față de autoritate. Cei din generația lui Hitchcock ar fi putut contrazice faptul că acte similare de pedepsire corporală se practicau în mod curent în liceele de toate felurile din Anglia, însă cei care au fost educați în cele care țineau de alte confesiuni decât cele catolice – cum erau școlile Fraților Creștini, de exemplu – au trebuit să se supună unei discipline mai stricte și mai abuzive. Chiar și așa, e evident că experiența aceasta a lăsat asupra lui Hitchcock o amprentă durabilă.

A spus chiar că frica sa față de preoți și de metodele lor stă de fapt la „rădăcina“ creațiilor sale. Conștient sau nu, Hitchcock a insuflat mai apoi frica față de aceste metode de pedepsire violente și unui băiețel aflat în grija lui. Actorul Bill Mummy avea șapte ani când a jucat rolul principal în *Bang! You're Dead*, un episod din a șaptea serie a show-ului de televiziune foarte popular al lui Hitchcock din anii '50 și '60, intitulat *Alfred Hitchcock Presents*. La sfârșitul unei lungi zile de filmare, Mummy nu se mai concentra și se foia în loc să stea pe loc cum i se ceruse, făcându-l pe Hitchcock să se ridice de pe scaunul lui și să traverseze platoul. Mummy ține minte silueta aceea a lui Hitchcock, una uriașă pentru un copil mic cum era el. Îmbrăcat ca un preot, în alb și negru, regizorul s-a aplecat desupra lui Mummy, transpirat și respirând greoi. I-a șoptit: „Dacă nu încetezi cu foiala, o să pun mâna pe un cui și să-ți priponesc picioarele de locul în care trebuie să stai, iar sângele o să-ți țâșnească șuvoi – așa că stai locului odată!“. Mummy a înlemnit atunci și, ani mai târziu, când a lucrat în aceeași clădire a Studiourilor Universal în care lucra și Hitchcock, a evitat mereu să treacă prin dreptul biroului său. „A fost o mare problemă pentru mine vreme de aproape cincizeci de ani“, a spus el în 2013, „mi-a rămas întipărită în minte“, în același fel în care și Hitchcock de-a lungul vieții sale s-a lovit de ideea de autoritate sub diferitele ei forme.

Hitchcock a părăsit școala cu câteva săptămâni înainte de cea de-a paisprezecea sa aniversare, lucru obișnuit pentru copiii de teapa lui. După aceea, s-a concentrat pe pasiunea pe care o avea pentru știință, tehnologie și inginerie, înscriindu-se la London County Council School of Marine Engineering and Navigation. După primul an de studiu, în noiembrie 1914, s-a angajat la W.T. Henley's Telegraph Works Company, unde făcea inițial slujba plictisitoare de estimare a dimensiunilor și tensiunilor cablurilor electrice. În cele din urmă, a fost mutat la departamentul de publicitate și a început să urmeze cursuri serale în domeniul artei, la Goldsmiths College, care ținea de Universitatea din Londra. Atunci, în perioada adolescenței sale târzii, și-a început cariera inovatoare.

Pornind de la aceste câteva întâmplări, experiența lui Hitchcock din copilărie este construită în mare parte din povești care provin din amintirile lui însuși. Cu ochii minții se vedea pe sine ca un copil timid, solitar, dar nu nefericit, care mai curând prefera să privească de pe margine, decât să se implice. Sporturile și jocurile dificile nu erau pentru el. „Nu-mi amintesc să fi avut vreodată un coleg de joacă“, a spus, și era prea tânăr pentru a-i urmări pretutindeni pe frații săi. Se considera destul de agreabil, deși, potrivit unui biograf, colegii săi de școală aveau tendința de a-l considera ciudat și îl tachinau adesea pentru că mirosea a pește. Lipsa prietenilor l-a făcut să se retragă (lucru care poate a fost spre binele lui)

cu nasul în cărți și în hărți, dezvoltând o fascinație pentru călătorii, învățând pe de rost mersul trenurilor și urmărind călătoriile navelor peste oceane. Până la vârsta de opt ani, după cum a susținut, călătorise deja pe fiecare traseu al London General Omnibus Company.

Cele mai vii amintiri ale sale – sau, cel puțin, cele pe care le-a declarat public – erau marcate de frică, mobilul care-l determina pe agerul Hitchcock să continue cursa. El a pretins că era speriat de aproape orice: de polițiști, de necunoscuți, de condusul unui automobil, de singurătate, de mulțimi, de înălțimi, de întinderi de apă și de orice fel de conflict; toate îl iritau excesiv. „Un ceas deșteptător a cărui alarmă e pe punctul de a se declanșa”; acesta este modul în care Hitchcock s-a descris pe sine lui Hedda Hopper, legendarul reporter de la Hollywood. „E vorba de o muncă interioară intensă.” „Am fost uimit să descopăr aceste frici”, declara Robert Boyle, designerul de producție al *North by Northwest* (1959), *The Birds* (1963) și *Marnie* (1964), nu pentru că era ceva excentric sau ciudat în lucrurile care-l speriau pe Hitchcock, ci pentru că avea un fel anume de a comunica experiența fizică și emoțională a fricii ușor de înțeles pentru toată lumea. „Diferența dintre teama sa de autoritate și frica sa de înălțimi consta în faptul că le putea exprima separat pe ecran”, spunea Boyle. Hitchcock era, după spusele biografului Donald Spoto, „un poet vizual al neliniștii și accidentelor”.

Felul său de-a fi, mereu anxios, care se aseamănă cu ceea ce astăzi clinicienii numesc „tulburare de anxietate”, ar putea fi explicat fie prin genetică, fie prin felul în care comportamentul său s-a dezvoltat de-a lungul timpului. Tatăl său, William, părea să se relaxeze doar la teatru, își amintește Hitchcock. „Cred că avea multe griji pe cap. Vânzarea unor produse care se pot strica de pe o zi pe alta te cam calcă pe nervi.” Stătea în firea lui Hitchcock să găsească un substrat melodramatic până și în ciclul de viață al unei sardine; chiar și experiența vânzării de pește, fructe și legume era învăluită în suspans.

Cu toate astea, Hitchcock prefera în general un argument care era în același timp și banal și spectaculos, explicându-și anxietatea pornind de la impactul pe care anumite evenimente din copilărie l-au avut asupra lui, care îi stăruiau în amintire fragmentat, dar intens. În principal, acestea erau amintiri emoționale, instantanee izbitor de vii ale unor momente neobișnuite, pe care le-a prezentat de-a lungul anilor drept piese care fac parte dintr-un întreg. Cea mai cunoscută dintre aceste povești este cea pe care am putea-o numi „mitul genezei lui Hitchcock”, o poveste despre momentul în care acesta și-a dobândit temerile față de autoritate, frica de abandon și de aversiunile contradictorii născute din sentimentul de vinovăție și ca efect al nedreptății samavolnice – toate emoțiile

indisciplinate care se dezlănțuie în cele mai faimoase creații ale sale. Hitchcock i-a povestit colegului său, François Truffaut o întâmplare din copilărie, petrecută la secția de poliție. John Russell Taylor, biograful autorizat al lui Hitchcock, a menționat că sora lui Hitchcock, Nellie, a confirmat veridicitatea poveștii, dar el nu a făcut niciodată referire în mod direct la versiunea ei.

Anumite discrepanțe în diferitele relatări ale povestirii te pot face să te întrebi dacă incidentul, povestit după cum și-l amintește Hitchcock, e chiar versiunea reală a poveștii. În relatările sale, el spunea că pe atunci avea cinci sau șase ani, lui Truffaut i-a sugerat că ar fi putut avea, de fapt, vârsta de patru ani, iar jurnalistei Oriana Fallaci i-a spus că se poate să fi avut unsprezece. Unui jurnalist de la un ziar australian i-a spus: „Mi s-a spus că îmi era frică de un polițist atunci când eram mic, așa că poate de aceea îmi plac lucrurile care-mi dau fiori“. În acest caz, este posibil ca aceasta să fi fost o amintire preluată de la rudele care au vorbit înainte despre incident și căreia imaginația sa i-a dat ulterior o formă - într-un totu plauzibil pentru cineva cu o viață interioară atât de vie și plină de evenimente. Uneori, susținea că n-avea nicio idee de ce năzbâtie anume se făcuse vinovat așa încât să plătească pentru ea cu câteva minute petrecute într-o celulă de închisoare. Alteori, specula că teama aceasta provine din faptul că odată a urmat șinele de tramvai din dreptul casei sale - prins, ca întotdeauna, de spiritul de aventură și de romantismul călătoriei -, dar că, la apusul soarelui, nu a mai putut găsi drumul spre casă pe întuneric. Faptul că tatăl său ar fi putut reacționa la întoarcerea copilului său dispărut prin trimiterea lui la închisoare - chiar și pentru puțin timp - pare șocant, dar cu siguranță nu ar fi fost un semn al unei cruzimi indiferente. Hitchcock a glumit odată spunând că tatăl său a fost supărat din cauză că a trebuit să-și întârzie cina, nu înainte de a adăuga: „ori poate că era supărat pentru că își făcea griji pentru mine“. Dacă faptul este adevărat, situația ne amintește de modul în care Hitchcock, la maturitate, a procedat la fel într-o situație similară, patruzeci de ani mai târziu, când soția sa a întârziat la cină într-o zi de duminică din cauza aglomerației din trafic, după o ieșire în oraș cu Anne Baxter, actrița principală din filmul lui Hitchcock *I Confess* (1953). „Parcă îl și văd așezat în aceeași poziție ca Jove, supărat pe noi“, și-a amintit Baxter ulterior despre bărbatul supărat și stresat pe care l-au găsit la întoarcerea lor. „Nu m-a iertat mult timp pentru întârzierea aceea la cină.“

Alte povești similare despre traume din copilărie au devenit și ele piloni de rezistență ai cultului lui Hitchcock. Odată, când s-a trezit, și-a dat seama că părinții săi plecaseră de acasă, fie la plimbare, fie la vreun bar, îngrozindu-l pe tânărul Alfred care se temea să nu fi fost abandonat. Din nou,

adultul Hitchcock a furnizat acestei amintiri o intensă încărcătură senzorială: stând singur în întunericul bucătăriei, plângând, și-a împins felii de carne rece în gură, într-o încercare zadarnică de a se simți mai bine, până când mama și tatăl său s-au întors acasă. Spunând povestea în public de mai multe ori, el a insistat pe faptul că episodul acesta i-a indus frica de întuneric (greu de crezut, în cazul unui bărbat îndrăgostit până peste cap de cinematografie) și o antipatie de nedescris față de mezeluri. Într-una dintre poveștile lui preferate despre nașterea sa, el a explicat că pasiunea pentru poveștile înfricoșătoare a început încă înainte de a învăța să vorbească sau să meargă, când mama sa, aplecându-se deasupra pătuțului său, îi spunea: „Bau!“. Nu era o întâmplare demnă de luat în serios, ci o modalitate simplă de a explica faptul că fiorul plăcut al fricii are legătură cu ce se întâmplă în creierul uman și că niciunul dintre noi nu încetează cu adevărat să fie bebelușul care scâncește în leagăn. Acestea au fost principiile după care și-a ghidat Hitchcock viața în lumea cinematografeii.

Gazdele talk-show-urilor și jurnaliștii din presa scrisă i-au oferit mereu lui Hitchcock prilejul să povestească aceste întâmplări, iar gazetarii de la Hollywood s-au asigurat că ele fac parte din biografiile sale oficiale, atunci când, înainte de lansarea unui film, materialele erau pregătite să fie trimise presei. Era ca și cum fiecare nouă imagine ar fi fost o retrăire a copilăriei lui Hitchcock, o altă șansă de a da contur cu ajutorul camerei de filmat fricii care a produs cei din dintâi fiori în burtica micuțului de altădată. Paul Cézanne a pictat muntele Sainte-Victoire în repetate rânduri; Hitchcock revenea la interiorul întunecat al unei case goale cu terasă și la scârțâitul ușii unei celule de închisoare.

Acuratețea multora dintre aceste istorisiri din copilărie este imposibil de verificat. Unii ar putea presupune că sunt un pic prea în stilul lui Hitchcock pentru a fi adevărate sau cel puțin pentru a fi considerate repere în cariera lui Hitchcock în lumea umbrelor și a suspansului. Hitchcock pune mare preț pe ordinea tuturor lucrurilor, așa cum fusese învățat de părinții lui. Le-a spus celorlalți că pentru el fericirea pură este cea a „unui orizont clar. Atunci când nu există nimic în jur care să te determine să-ți faci griji“; menținerea „unei minți ordonate“ era un scop pe care încerca zilnic, prin muncă, să-l atingă. Cu toate acestea, tonul emoțional al acestor amintiri este mai important decât acuratețea relatării lor. Hitchcock spunea că el a asociat copilăria cu teama, incertitudinea, confuzia și cu scurte momente, care schimbau cu totul cursul lucrurilor.

Într-un sens profund, Hitchcock credea că o foarte mică parte a lui a rămas la stadiul de copil pentru tot restul vieții. Tocmai această parte, după socoteala sa, nu doar că stătea la baza personalității sale neobișnuite,

ci era însăși sursa lui de creativitate debordantă. Copilul din el, credea Hitchcock, era cel care i-a furnizat temele dominante ale creațiilor sale, precum și talentul rar care i-a permis să le exploreze pe ecran într-o manieră atât de flexibilă și de originală. „Cred că stă în firea noastră să vizualizăm intuitiv lucruri“, a explicat el, „dar pe măsură ce creștem, pierdem această intuiție“. Cu toate acestea, s-a considerat pe sine un soi de excepție: „Mintea mea funcționează mai mult ca mintea unui copil, fiindcă gândește în imagini“. Este o inversiune a mitului romantic tradițional al copilului genial. În loc să dea dovadă de o maturitate ciudată în copilărie, Hitchcock susținea că el a păstrat calități de copil care au înflorit ulterior la vârsta adultă. Faptul că își păstrase un fel de a fi copilăresc era evident pentru mulți dintre cei care-l cunoșteau. Russel Maloney, din redacția *The New Yorker*, a observat că Hitchcock lucra cu „mintea unui copil inteligent care se enervează atunci când povestea sa plină de aventuri se împiedică la jumătatea drumului de discuții despre dragoste, datorie și alte lucruri abstracte“. Alții au remarcat faptul că simțul pueril al umorului de care dădea dovadă l-a însoțit chiar și după ce a împlinit optzeci de ani. „Eram foarte apropiat de Hitchcock“, a spus Arthur Laurents, scenaristul filmului lui Hitchcock, *Rope* (1948). „Era un copil, știi, un copil pasionat de umor negru.“

În amintirile lui Hitchcock, copilăria sa și viața de adult nu sunt legate printr-un traseu sinuos, fiind mai degrabă asemeni unei autostrăzi pe care se merge în linie dreaptă. „Soția mea spune că viața mea înseamnă muncă“, spunea el, „ceea ce ar putea fi adevărat pentru că mi-am planificat creațiile încă din copilărie“. Romancierii, dramaturgii și artiștii pe care susținea că îi adora când era elev au continuat să exercite o puternică influență asupra lui pe tot parcursul carierei sale. Nu și-a dezvăluit niciodată o veche plăcere vinovată sau vreo obsesie tinerească de care să se fi arătat stânjenit mai târziu în viață. Alături de Barrie, Hitchcock l-a menționat pe John Buchan, scriitor pasionat de literatura de spionaj, împreună cu o seamă de autori englezi nu foarte importanți printre cei care au avut o influență culturală majoră asupra lui în tinerețe. L-a pomenit și pe Edgar Allen Poe, pe care Hitchcock l-a descoperit la vârsta de șaisprezece ani, când i-a citit biografia. „Viața sa tristă“, marcată de abandonul suferit în copilărie, a fost ceea ce l-a atras la scriitura lui Poe. În vremea adolescenței, lectura povestirilor lui Poe i-a dezvăluit un adevăr pe care s-a bazat întreaga sa carieră, acela că oamenii le place – ba poate chiar au nevoie – să se sperie în siguranță. „Și, foarte probabil“, a reflectat el, „poate pentru că îmi plăceau atât de mult poveștile lui Edgar Allen Poe, am început să fac filme învăluite în suspans“. Lucrarea lui Poe a inspirat, de asemenea, *The Avenging Conscience* (1914), un film creat

de D.W. Griffith, care a avut un impact uriaș asupra lui Hitchcock când l-a vizionat adolescent fiind.

Cel mai probabil, aceasta a fost o reflectare onestă a persoanei care a fost dintotdeauna, o persoană cu gusturi și sensibilități neclintite. La vârsta de douăzeci de ani, a fondat și a editat *Henley Telegraph*, revista care apărea pentru angajații companiei Henley, în care a publicat o serie de povestiri scurte, în principal povești melodramatice cu o întorsătură comică ce aduceau oarecum cu filmele sale de mai târziu, inclusiv piese publicate ocazional sub numele său în revistele de ficțiune care deveniseră populare. Fascinația sa din copilărie față de programe de funcționare ale diverselor instituții, hărți și mașinării a persistat și ea. În anii '70, ultimul deceniu al vieții sale, când se implica în scrierea scenariilor, le provoca deopotrivă exasperare și amuzament scenariștilor care lucrau pentru el cu obsesia sa față de unele detalii aparent banale legate de sistemul de tranzit din zona Golfului San Francisco, distanțele dintre obiectivele turistice londoneze, sau despre cutare haltă izolată finlandeză în care o anumită scenă ar fi trebuit să fie filmată.

În mod ironic, deși i-a atribuit capacitatea de realizator de filme copilului din sufletul său, în anii în care s-a bucurat de cea mai mare celebritate, el s-a înfățișat ca fiind tipul de om despre pe care nu ți l-ai putea imagina vreodată tânăr. Atunci când, adult fiind, întâlnea copii, deseori nu reușea să țină cont de vârsta lor, ca și cum pentru el comportamentul acestora era totuna cu cel al adulților. Unii dintre cei care i-au vizitat pe Hitchcock și pe soția lui la ei acasă au observat că fetița lor, Pat, era tratată mai curând ca un adult, nu ca un copil și circulă mai multe povești despre el purtându-se în același mod și cu copiii care au apărut în filmele sale. Într-o zi, în timpul filmării peliculei *The Man Who Knew Too Much* (1956), cu Doris Day și James Stewart în rolurile principale, un coleg i-a spus-o direct: „Problema ta, Hitch, este că nu știi cum să lucrezi cu copiii. Folosești același limbaj cu Chris [Olsen, un copil actor] ca atunci când vorbești cu Jimmy, Doris sau oricare alt adult“. În cadrul conferinței despre scenariul pentru *The Birds* – celebrul film al lui Hitchcock despre o liniștită comunitate californiană, atacată brusc de stoluri de păsări violente – Hitchcock s-a întrebat dacă se cuvenea ca micuța Cathy, fiica familiei Brenner, să îmbrățișeze personajul lui Tippi Hedren atunci când îi mulțumea pentru un cadou primit cu ocazia zilei sale de naștere. „Chiar nu știu prea multe despre comportamentul lor. Chiar se aruncă în brațele oamenilor?“, a întrebat el, ca și cum ar fi vorbit despre niște specii exotice pe care le-ar fi observat doar de departe, deși în acel moment al vieții sale era deja fericitul bunic a trei fetițe.